FOLKETINGETS OMBUDSMAND

FOB 2023-31

Kommune var myndighedsinhabil, da den traf afgørelse om dispensation i en sag, hvor den selv var part

Resumé

30. oktober 2023

Forvaltningsret

1114.1

1114.9

3.9

Favrskov Kommune traf afgørelse om at meddele dispensation fra lovgivningens afstandskrav til byzone i forbindelse med opsætning af hegn og afgræsning ved kvæg på et areal, der tilhørte kommunen.

Ansøgningen om dispensation var indgivet af Team Natur i Favrskov Kommune. Dispensationssagen blev behandlet af kommunens Team Landbrug. Begge teams hørte under afdelingen Landbrug og Natur.

Ombudsmanden vurderede, at Favrskov Kommune som ansøger var part i sagen om dispensation og derfor var myndighedsinhabil.

Miljølovgivningen indeholdt ikke regler om henskydelse til et andet organ i et tilfælde som det foreliggende. Desuden kan en kommunalbestyrelse generelt ikke substitueres ved, at sagen henskydes til en anden kommune. Ombudsmanden måtte derfor lægge til grund, at lovgiver havde forudsat, at der ikke skulle ske substitution i sager som denne, og at Favrskov Kommune derfor på trods af myndighedsinhabiliteten selv måtte træffe afgørelse i sagen.

Retsvirkningerne af myndighedsinhabiliteten var, at Favrskov Kommune skulle være opmærksom på sin inhabilitet og tage eller dog overveje at tage nogle særlige forholdsregler, der kunne afbøde interessekonflikten og tydeliggøre, at den ikke havde betydning for sagens afgørelse. Der kunne f.eks. være tale om at lade en anden del af samme myndighed behandle sagen, at indhente en udtalelse fra en fagmyndighed på området eller inddrage relevant fagkundskab fra private organer.

På baggrund af oplysningerne i sagen måtte ombudsmanden lægge til grund, at Favrskov Kommune ikke forud for afgørelsen om dispensation var opmærksom på sin inhabilitet og derfor heller ikke havde gjort sig overvejelser om særlige forholdsregler ved behandlingen af sagen.

På grund af ombudsmandens prøvelsesbegrænsning i forhold til fagkundskab kunne ombudsmanden ikke selv bedømme, om kommunens afgørelse hvilede på et korrekt naturfagligt grundlag. Endvidere indebar sagens skønsmæssige karakter, at ombudsmanden ikke selv kunne efterprøve, om afgørelsen ville være blevet anderledes, hvis der ikke forelå myndighedsinhabilitet. På den baggrund henstillede ombudsmanden til Favrskov Kommune at genoptage behandlingen af sagen og træffe en ny afgørelse.

(Sag nr. 22/04451)

I det følgende gengives ombudsmandens udtalelse om sagen (svar til klagere):

Ombudsmandens udtalelse

1. Sagens baggrund

Den 23. marts 2020 sendte Favrskov Kommune et udkast til en afgørelse i sagen i høring hos jer. Ifølge udkastet ville der blive givet dispensation fra lovgivningens afstandskrav til byzone i forbindelse med opsætning af hegn og afgræsning ved kvæg på et areal, der tilhørte kommunen.

Ansøgningen om dispensation var indgivet af Team Natur i Favrskov Kommune. Dispensationssagen blev behandlet af kommunens Team Landbrug. Begge teams hørte under afdelingen Landbrug og Natur.

På baggrund af høringen afgav I bemærkninger til Favrskov Kommune om den påtænkte dispensation. I anførte bl.a., *at* I ikke ønskede kvæg så tæt på jeres bolig på grund af lugtgener og støj fra dyrene, *at* der efter jeres opfattelse ikke var hjemmel til at meddele dispensation, og *at* kommunen planlagde at imødekomme en ansøgning om dispensation fra sig selv, som ville have store konsekvenser for jer.

Den 9. juni 2020 traf Favrskov Kommune afgørelse om at meddele dispensation fra afstandskravet. Kommunen havde dog på baggrund af de indkomne høringssvar besluttet, at hele det indhegnede areal ikke måtte afgræsses fra og med 1. maj til og med 31. august (og ikke kun den nordlige indhegning, som der var lagt op til i udkastet til afgørelse). Endvidere skulle der etableres to låger i indhegningen for at sikre adgang til arealet. Efter kommunens opfattelse ville det ansøgte ikke medføre væsentlige gener for omkringboende, og hvis der opstod væsentlige gener på grund af dyreholdet, ville det ifølge kommunen kunne vurderes på miljøtilsyn.

I afgørelsen forholdt kommunen sig ikke til spørgsmålet om myndighedsinhabilitet. Det fremgik således ikke, at kommunen havde gjort sig overvejelser om karakteren af interessekonflikten i sagen, og heller ikke, om der i den anledning var grund til at træffe særlige forholdsregler i forbindelse med sagens behandling.

2. Retsgrundlaget

2.1. Husdyrgødningsbekendtgørelsen

Favrskov Kommunes afgørelse om dispensation er truffet i medfør af § 7, stk. 3, jf. stk. 1, 1. pkt., jf. § 5, stk. 1, nr. 3, jf. nr. 1, i den dagældende bekendtgørelse nr. 760 af 30. juli 2019 om miljøregulering af dyrehold og om opbevaring og anvendelse af gødning (husdyrgødningsbekendtgørelsen).

Af bekendtgørelsens § 7, stk. 1, 1. pkt., jf. § 5, stk. 1, nr. 3, jf. nr. 1, følger det, at folde med dyr ikke må etableres, udvides eller ændres i en afstand mindre end 50 m fra et eksisterende eller, ifølge kommuneplanens rammedel, fremtidigt byzone- eller sommerhusområde. Ifølge bekendtgørelsens § 7, stk. 3, kan kommunalbestyrelsen dispensere fra afstandskravet.

Af bekendtgørelsens § 52 fremgår det, at kommunalbestyrelsens afgørelser efter bekendtgørelsen ikke kan påklages til anden administrativ myndighed.

De nævnte bestemmelser er udstedt i medfør af § 6, stk. 4, og § 78 i lovbekendtgørelse nr. 520 af 1. maj 2019 om husdyrbrug og anvendelse af gødning m.v. (husdyrbrugloven).

Hverken bekendtgørelsen eller lovgivningen i øvrigt indeholder regler, der giver kommunalbestyrelsen adgang til at henskyde afgørelser efter husdyrgødningsbekendtgørelsen til andre organer, herunder i tilfælde, hvor kommunen må anses for myndighedsinhabil, jf. herom nedenfor.

2.2. Myndighedsinhabilitet

Regler om inhabilitet findes både i den skrevne lovgivning og i form af uskrevne retsgrundsætninger. I begge tilfælde er formålet med inhabilitetsreglerne dels at begrænse risikoen for, at afgørelsen af en sag påvirkes af uvedkommende hensyn, dels at forebygge, at der hos parterne eller omverdenen opstår mistillid til myndighederne.

Forvaltningslovens kapitel 2 regulerer spørgsmålet om individuelle personers habilitet. En myndighed kan imidlertid også befinde sig i interessekollisioner, hvor der er en risiko for, at myndighedens afgørelse vil blive påvirket af usaglige hensyn. Det er således fast antaget, at der gælder en uskreven retsgrundsætning om myndighedsinhabilitet, jf. sagerne FOB 1981.135, FOB 1992.151, FOB 1996.160, FOB 1997.150, FOB 2004.226, FOB 2007.459 og FOB 2015-6 (alle på ombudsmandens hjemmeside).

Myndighedsinhabilitet kan foreligge i situationer, der er beslægtede med eller kan sidestilles med de situationer, der for den personlige inhabilitets vedkommende er omhandlet i forvaltningslovens § 3, stk. 1.

Myndighedsinhabilitet vil f.eks. foreligge i tilfælde, hvor en forvaltningsmyndighed selv er part i sagen eller i øvrigt har en særlig og uvedkommende interesse i dennes behandling og afgørelse, jf. hertil § 3, stk. 1, nr. 1 og 5. Jeg henviser til FOB 1997.150 og FOB 2007.459, hvor ombudsmanden fandt, at en kommune var inhabil til at behandle en ansøgning om byggetilladelse til sig selv, og til MAD 2004.95 V, hvor der forelå myndighedsinhabilitet ved, at en kommune havde meddelt dispensation efter naturbeskyttelsesloven til sig selv. At der i sådanne tilfælde foreligger myndighedsinhabilitet, er desuden forudsat i forskellige regler inden for miljølovgivningen, herunder i § 40, stk. 3, i miljøvurderingsloven (lovbekendtgørelse nr. 4 af 3. januar 2023) og i § 72 i husdyrgodkendelsesbekendtgørelsen (bekendtgørelse nr. 443 af 26. april 2023), jf. Miljøstyrelsens vejledning til husdyrgodkendelsesbekendtgørelsen, kapitel 20-21, §§ 61-72, version 8 af 19. juni 2023.

Vurderingen af, om der foreligger myndighedsinhabilitet, er objektiv og generel. Det afgørende er, om der foreligger en inhabilitetsbegrundende interesse i sagen, og det har ikke i den forbindelse betydning for selve habilitetsvurderingen, om der f.eks. måtte være truffet særlige forholdsregler i forbindelse med behandlingen af den konkrete sag, eller om substitution har været vanskelig eller umulig, jf. FOB 2015-6.

Hvis der er mulighed for, at en forvaltningsmyndighed er inhabil, bør dette af hensyn til retsvirkningerne afklares. Myndighederne skal derfor være fuldt ud opmærksomme på tilfælde af mulig myndighedsinhabilitet, jf. FOB 2004.226 og FOB 2015-6. Dette gælder også i tilfælde, hvor substitution ikke anses for mulig, og myndigheden derfor må træffe afgørelse i sagen uanset eventuel inhabilitet, jf. FOB 1996.160 og Niels Fenger, Forvaltningsloven med kommentarer, 2. udgave (2021), s. 174 f.

Hvis der findes at foreligge myndighedsinhabilitet, skal myndigheden så vidt muligt substitueres med en anden myndighed. I nogle tilfælde må en myndighed imidlertid træffe afgørelse, selv om den er myndighedsinhabil. Dette vil bl.a. være tilfældet, hvis myndigheden ikke efter lovgivningen har mulighed for at henskyde afgørelsen til et andet organ. Det er endvidere antaget, at hvor en kommunalbestyrelse er inhabil, vil substitution normalt ikke kunne ske ved, at sagen henskydes til en anden kommune, jf. Azad Taheri Abkenar, Inhabilitet i Forvaltningen, 2. udgave (2022), s. 185, og Steen Rønsholdt, Forvaltningsret – Retssikkerhed. Proces. Sagsbehandling, 5. udgave (2018), s. 256.

I sådanne tilfælde af substitutionsumulighed skal myndigheden i sin behandling af sagen tage hensyn til den foreliggende interessekonflikt og træffe eller dog overveje at træffe forskellige særlige forholdsregler i forbindelse med sagens behandling for at afbøde interessekonflikten.

For det første kan myndigheden overveje, om det er muligt at lade en anden del af samme myndighed behandle sagen, jf. FOB 1996.160 og Karsten Revsbech mfl., Forvaltningsret – Sagsbehandling, 8. udgave (2019), s. 116. Myndigheden kan også overveje, om sagen bør forelægges for en eventuel overordnet myndighed, om der bør indhentes en udtalelse fra en fagmyndighed på området, eller om der bør inddrages relevant fagkundskab fra private organer, jf. FOB 2007.459 og FOB 2015-6.

For det andet bør det i en sådan situation fremgå af afgørelsen, at der har foreligget myndighedsinhabilitet, men at substitution ikke har været anset for mulig. Endvidere bør myndigheden give en særlig udførlig begrundelse for afgørelsen, når denne er "begunstigende" for myndigheden eller i øvrigt er til skade for en part i sagen, jf. FOB 1996.160 og Niels Fenger, Forvaltningsloven med kommentarer, 2. udgave (2021), s. 688.

Endelig kan en substitutionsumulighed afhængigt af sagens karakter føre til, at der bør anlægges en for borgeren mere lempelig (og for myndigheden strengere) vurdering af sagen end efter sædvanlig praksis, hvis dette kan ske uden negative virkninger for eventuelle andre parter eller almene hensyn, jf. FOB 1978.186 og FOB 1981.135.

Hvis en afgørelse har måttet træffes uanset myndighedsinhabilitet, og der er en klageinstans i forhold til den pågældende afgørelse, kan klageinstansen desuden foretage en mere intensiv prøvelse af afgørelsen, jf. FOB 1978.186, FOB 1981.135, FOB 2015-6 og FOB 1997.150.

Manglende iagttagelse af inhabilitetsreglerne medfører som udgangspunkt, at den trufne afgørelse er ugyldig. Dette vil naturligvis være tilfældet, hvis inhabiliteten konkret har haft indflydelse på sagens udfald. Inhabilitetsreglerne skal imidlertid ikke kun sikre mod usaglige og forkerte afgørelser, men også sikre borgernes tillid til offentlige myndigheder. Udgangspunktet om annullation vil derfor også gælde i tilfælde, hvor inhabiliteten kun ud fra en mere abstrakt eller generel bedømmelse kan siges at have været væsentlig. Jeg henviser til FOB 2004.226 og FOB 2015-6.

En forudsætning for at kunne opretholde en afgørelse, selv om der foreligger inhabilitet, er, at myndigheden kan godtgøre, dels at den konkrete afgørelse indholdsmæssigt er korrekt, dels at den ikke ville have fået et andet (lovligt) indhold, hvis der ikke forelå inhabilitet, jf. FOB 2015-6.

3. Favrskov Kommunes synspunkter

I et brev af 7. oktober 2021 til jer uddybede Favrskov Kommune sin afgørelse og anførte i den forbindelse, at det var kommunens opfattelse, at den ikke var inhabil i forbindelse med afgørelsen af 9. juni 2020.

Kommunen anførte, at det er normalt og uundgåeligt, at en enhed i en kommune ansøger andre enheder i kommunen om tilladelse til forskellige projekter, da kommunerne både fungerer som myndigheder, som projektejere, som planlæggere og som driftsenhed. Desuden kan der − som følge af at kommunen er en mindre kommune − være udfordringer forbundet med, at der er få medarbejdere, der har kompetencen inden for et bestemt område, og at disse ofte arbejder i teams, hvor de – ligesom i den foreliggende sag – refererer til den samme leder.

I denne sag havde Team Landbrug meddelt dispensation på baggrund af en ansøgning fra Team Natur. Begge teams hørte til afdelingen Landbrug og Natur og dermed under samme afdelingsleder. Team Landbrug har kompetencen til at behandle sager, der vedrører husdyrhold, herunder dispensationssager som den foreliggende, og kommunen har ikke andre afdelinger eller teams med denne kompetence eller den fornødne fagkundskab. Team Natur har den faglige kompetence til at indgive ansøgningen om dispensation, da dette team har viden om selve driften af arealet. Efter kommunens opfattelse ville der have været en betydelig risiko for manglende faglige kompetencer, hvis behandlingen af sagen havde været tilrettelagt således, at en anden afdeling eller et andet team havde indgivet ansøgning om dispensation henholdsvis truffet afgørelse i sagen.

Ifølge kommunen kunne der i sagen have været mere tydelighed omkring myndighedens habilitet og opdelingen på afdelingslederniveau. Team Landbrug havde dog mulighed for at løfte sagen op til et højere chefniveau, hvis teamet oplevede uenighed med afdelingslederen.

Desuden var et udkast til afgørelsen blevet sendt i høring hos de berørte parter, og de faktuelle omstændigheder og indkomne høringssvar vidnede ifølge kommunen om, at afgørelsen blev truffet på et tilstrækkeligt oplyst grundlag. Herudover var vurderingen af de indkomne høringssvar samt de hensyn, som var indarbejdet i afgørelsen, beskrevet i afgørelsen. Sagsbehandlingen var således ifølge kommunen sket på et objektivt grundlag, hvor der var lagt vægt på saglige hensyn såsom offentlig adgang til et rekreativt naturområde og at fremme engplanter.

Det var Favrskov Kommunes vurdering, at det ikke havde haft betydning for sagens udfald, at kommunen havde meddelt dispensation til sig selv som ansøger, eller at begge teams havde samme afdelingsleder, og der forelå efter kommunens vurdering derfor ikke myndighedsinhabilitet.

Favrskov Kommune har i sin udtalelse af 23. februar 2023 til mig fastholdt, at der ikke forelå myndighedsinhabilitet i forbindelse med kommunens afgørelse af 9. juni 2020, og at afgørelsen er truffet på et objektivt, fagligt og sagligt grundlag.

Der var ifølge kommunen tale om en ukompliceret sag, og ansøgningen om dispensation var i tråd med den naturpleje, der i forvejen eksisterede på det nærliggende naturområde. Endvidere havde kommunen ingen økonomisk interesse i sagens afgørelse, da den har en udgift til vedligeholdelse af hegnet, og udgiften er blevet øget med den nye indhegning. Hvis der ikke var givet dispensation, ville kommunen have haft udgifter til manuelt at stå for naturplejen på området. Ifølge kommunen udgør udgifterne sammenlignelige beløb, og kommunen har ingen indtægt ved afgræsningen af kvæget, som bliver varetaget af en privat landmand.

Favrskov Kommune har gentaget, at der kunne have været mere tydelighed om kommunens habilitet i sagen. Dette medfører dog ikke i sig selv inhabilitet, men er med til at sikre tiltro til kommunens objektive og saglige sagsbehandling, hvorfor den manglende tydelighed er beklagelig. Kommunen har taget skridt til at sikre tydeligheden fremover.

4. Jeres synspunkter

Efter jeres opfattelse forelå der myndighedsinhabilitet, da Favrskov Kommune traf afgørelse om dispensation. I mener derfor, at afgørelsen er ugyldig.

I har i den forbindelse anført, at kommunen selv er part i sagen, og at kommunen efter jeres opfattelse har en individuel og økonomisk interesse i at opnå en dispensation. Det kan ikke tillægges betydning, at Favrskov Kommune kun har få medarbejdere med den nødvendige faglige kompetence, og der kunne ske substitution ved at overdrage sagen til Miljøministeriet eller til Ankestyrelsen som tilsynsmyndighed.

Efter jeres opfattelse har Favrskov Kommune ikke givet en særligt udførlig begrundelse for afgørelsen om dispensation, og kommunen har ikke godtgjort, at afgørelsen bygger på et sagligt og objektivt grundlag. I finder, at opsætningen af hegn til afgræsning ved kvæg ikke var nødvendig for at opnå det formål med dispensationen, der var oplyst af kommunen.

5. Min vurdering

5.1. Myndighedsinhabilitet

Sagen handler om, hvorvidt Favrskov Kommune var myndighedsinhabil, da kommunen traf afgørelse om dispensation i en sag, den selv var ansøger i, og hvilken betydning dette i givet fald har for kommunens sagsbehandling og afgørelse.

Afgørelser om dispensation fra lovgivningens afstandskrav til byzone efter husdyrgødningsbekendtgørelsens § 7, stk. 3, jf. stk. 1, 1. pkt., jf. § 5, stk. 1, nr. 3, jf. nr. 1, er ikke omfattet af reglen i husdyrgodkendelsesbekendtgørelsens § 72. Der findes heller ikke i øvrigt i lovgivningen en særlig regulering af spørgsmål om myndighedsinhabilitet i en sag som den foreliggende. Den foreliggende sag skal derfor bedømmes ud fra de almindelige uskrevne retsgrundsætninger om myndighedsinhabilitet.

Som anført ovenfor under pkt. 2.2 er vurderingen af, om der foreligger myndighedsinhabilitet, objektiv og generel. Det afgørende er, om der foreligger en inhabilitetsbegrundende interesse i sagen.

Favrskov Kommune var som ansøger part i sagen om dispensation fra lovgivningens afstandskrav til byzone. Kommunen var derfor efter min opfattelse myndighedsinhabil, da den traf afgørelsen i sagen, jf. princippet i forvaltningslovens § 3, stk. 1, nr. 1. Det gælder, uanset om kommunen havde en økonomisk interesse i sagens udfald, og uanset om kommunen selv måtte mene, at afgørelsen er truffet på et objektivt, fagligt og sagligt grundlag.

5.2. Retsvirkningerne af kommunens inhabilitet

Miljølovgivningen indeholder ikke regler om henskydelse til et andet organ i et tilfælde som det foreliggende, hvor en kommune som ejer af et areal ansøger samme kommune som miljømyndighed om dispensation fra afstandskravet i husdyrgødningsbekendtgørelsens § 7, stk. 1, 1. pkt., jf. § 5, stk. 1, nr. 3, jf. nr. 1. Hertil kommer, at en kommunalbestyrelse generelt ikke kan substitueres ved, at sagen henskydes til en anden kommune, jf. pkt. 2.2 ovenfor.

Jeg må derfor lægge til grund, at lovgiver har forudsat, at der ikke skal ske substitution i sager som den foreliggende, og at Favrskov Kommune derfor på trods af myndighedsinhabiliteten selv måtte træffe afgørelse i sagen.

Retsvirkningerne af myndighedsinhabilitet i en situation som den foreliggende er herefter, at Favrskov Kommune skulle være opmærksom på sin inhabilitet og tage eller dog overveje at tage nogle særlige forholdsregler, der kunne afbøde interessekonflikten og tydeliggøre, at denne ikke havde betydning for sagens afgørelse, jf. pkt. 2.2 ovenfor.

På baggrund af sagens oplysninger må jeg imidlertid lægge til grund, at Favrskov Kommune ikke forud for afgørelsen af 9. juni 2020 var opmærksom på sin inhabilitet, og at kommunen således hverken gjorde sig overvejelser om karakteren af interessekonflikten eller om, hvorvidt der skulle træffes særlige forholdsregler i forbindelse med sagens behandling.

Jeg må i den forbindelse lægge til grund, at kommunen ikke overvejede at indhente en udtalelse fra en anden myndighed eller fra et privat organ om sagens rette løsning. Endvidere må jeg forstå kommunen således, at den først efter sagens afgørelse overvejede, om interessekonflikten kunne have været afbødet ved, at sagen blev behandlet af (eller dog forelagt for) en anden gren af forvaltningen, og om hensyn til at sikre de relevante faglige kompetencer i givet fald ville tale imod en sådan ændret organisatorisk behandling af sagen. Endelig må jeg konstatere, at kommunen hverken i sin afgørelse eller i øvrigt under sagen forholdt sig til det inhabilitetsanbringende, som I gjorde gældende.

Efter min gennemgang af sagen har jeg ikke grund til at tro, at Favrskov Kommune har lagt vægt på usaglige hensyn eller i øvrigt tilsidesat regler for sagens materielle afgørelse. Bl.a. har kommunen inddraget de høringssvar, som kommunen modtog i sagen, og på visse punkter imødekommet forslag fra de hørte personer.

Jeg har derfor overvejet, om jeg kan undlade at henstille, at kommunen genoptager sagens behandling og træffer en ny afgørelse, uanset at kommunen ikke var opmærksom på sin inhabilitet og ikke iagttog de foranstaltninger, som påhviler en forvaltningsmyndighed i tilfælde, hvor den må træffe afgørelse i en sag, selv om den har en inhabilitetsbegrundende interesse i sagen.

Efter min opfattelse må det imidlertid tillægges betydelig vægt, at sigtet med at opstille disse afbødende forholdsregler er at begrænse risikoen for, at myndighedens interesse i sagen påvirker sagens udfald, herunder i tilfælde, hvor myndigheden skal vælge mellem flere løsninger, der hver især er lovlige. Endvidere er det generelt antaget, at de tillids- og retssikkerhedshensyn, der ligger bag habilitetsreglerne, indebærer, at udgangspunktet om annullation i tilfælde af myndighedsinhabilitet også omfatter tilfælde, hvor inhabiliteten kun ud fra en mere abstrakt eller generel bedømmelse kan siges at have været væsentlig.

Det vil derfor være en forudsætning for at undlade at henstille til genoptagelse, at jeg som led i en skærpet prøvelse som følge af inhabiliteten ikke alene vil kunne konstatere, at kommunens afgørelse er i overensstemmelse med lovgivningen, men også at afgørelsen ikke ville have fået et andet og for kommunen mindre gunstigt (lovligt) indhold, hvis der ikke forelå inhabilitet.

Kommunens vurdering af, om der kunne og burde meddeles dispensation fra lovgivningens afstandskrav til byzone, bygger i betydelig grad på et forvaltningsretligt skøn, som skal træffes ud fra bl.a. naturfaglige vurderinger, og hvor lokalkendskab til de faktiske forhold kan have betydning.

Ombudsmanden har ingen særlig fagkundskab af naturfaglig art, og jeg har derfor ikke forudsætninger for på kvalificeret grundlag nærmere at bedømme, om afgørelsen hviler på en korrekt naturfaglig vurdering. Endvidere indebærer sagens skønsmæssige karakter, at jeg ikke selv kan efterprøve, om afgørelsen ville være blevet anderledes, såfremt der ikke forelå myndighedsinhabilitet.

På den baggrund har jeg besluttet at henstille til Favrskov Kommune at genoptage behandlingen af sagen og træffe en ny afgørelse.

Jeg har bedt kommunen om at underrette mig om sin nye afgørelse.

Favrskov Kommune genoptog sagen og traf en ny afgørelse om at meddele dispensation. Af afgørelsen fremgik det, hvilke overvejelser kommunen havde gjort sig om myndighedsinhabiliteten og konsekvenserne heraf. Det fremgik også, at kommunen i forbindelse med den nye afgørelse havde truffet særlige forholdsregler, bl.a. ved en opdeling af sagens håndtering i et myndighedsspor og et ansøgerspor.